

Изведнажъ Слави се спрѣ:

— Чакай! Дветѣ не ги давамъ на хижата! Едно имъ стига! А пъкъ другото — той се засмѣ — ще го нося на Цанито! Нали ѝ обещахъ подарѣкъ отъ елхата!...

— Бате Славе, ами я да ги кръстимъ! Може ли така, безъ имена? — каза Любенъ. — Азъ думамъ да ги наречемъ Найдень първи и Найдень втори — като въ училище?

— Вѣтъръ! Първи и втори! — отсѣче Слави. — То не е въ училище! Найдень не е лошо, — добави Слави, — само че е дълго за котешко име. Отъ Найдень — ще стане Начо. А пъкъ другото — Мачо. Вижъ, тъй е добре.

Вечеръта бѣше вече паднала съвсемъ. Сега вървѣха между голѣми снѣжни дървета и стжпкитѣ имъ глѣхнѣха въ пухкавъ снѣгъ. Скоро прозорцитѣ на хижата свѣтнаха и оттамъ долетѣха смѣхове и пѣсни.

Когато момчетата си отупаха снѣга и влѣзоха вжтре — ахнаха отъ учудване. Една грамадна елха грѣеше на срѣдата, отрупана съ свѣщи, сребърни звезди, орѣхи и бонбони. Нѣколко души отъ дошлиитѣ по-рано довършваха украсяването ѝ. Отъ стаитѣ се чуваше весела глѣчка. Нѣкой свирѣше на хармоника. Въ готварницата тракаха сждове. Всичко се готвѣше за празника. Слави отиде при единъ отъ уредницитѣ, пришепна му нѣщо, онзи се засмѣ, погледна въ пазвата му и поклати утвърдително глава. Момчетата се из-